Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Gárdony, Szfvár, 2026. november 8. Jób 14:1-22.

Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.
Kegyelem nékünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.
Kedves Testvéreim!
Nehéz megszólalnom ez után az ige után. Ige ez is. A Szentírás szava – és hiányzik belőle a reménység. Talán mi már többet tudunk? Jézus legyőzte a halált, Pál is írja: **Ne úgy szomorkodjunk, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.** S mégis, van ilyen feneketlen mélység, és aki ezt megéli, annak szájából bizony, ma is elhangozhatnak ezek a szavak. Vagy ennél durvábbak is – mert Jób még Istennel beszélt, Őt hívta vitára, Őt kérte számon. A ma embere pedig ilyen mélységeket járva talán már nem is akar tudni Istenről. S nekünk nem lehetne egy szavunk sem hozzá.
Nem azért, mert közönyösek lennénk a másik iránt. Hanem azért, mert nem jártunk még az ő cipőjében. Régen a Fonográf énekelt hasonló gondolatot:
Ha te járnál ott, ahol én jártam
Ha te látnád azt, amit én láttam
Ha te állnál ott, ahol én álltam
Nem lennél már ártatlan
Olyan könnyen tudjuk a másik embert vigasztalni – vagy inkább kioktatni: de barátom, az Isten nem büntet… de barátom, lásd meg a jót is életedben… de barátom, inkább imádkozzál többet, olvasd a Bibliát, és mindjárt erősebb lesz a hited. Csakhogy ő éppen azt éli meg, hogy Isten büntet, hogy nincs jó az életében, hogy a testi-lelki fájdalom minden örömöt eltakar, hogy a belső gyötrődések a hitét is kikezdik – ahogy Jób mondja itt: még a kősziklát is szétmállasztja a víz és szél. Füst Milán írja a múltkor már idézett *Öregség* c. versében:
...Ámde az Istenség
Nem nézett rá, nem felelt akkor az öregnek.
Sírt az Istenség. Mert, mintha dobokat vernének a fülébe, tompa dobot
S erre felelne a hegyomlás s e hegyomlásnak felelne a tenger…
Oly naggyá nőtt meg előtte s oly szentté az öregség ősi nyomora.
Szóval arra kérem Testvéreimet, hogy mielőtt ítélkeznénk, mielőtt biztos és határozott véleményünket odadörgölnénk a másik orra alá, azelőtt hallgassuk őt meg. Legyünk ott, ahol ő van. Akár vállalva azt is, hogy nem leszünk mi sem ártatlanok, hogy vele együtt menvén, a mi sarkunkon is ott lesz a sár.
Számomra Jób panaszára – és vele együtt a mi szenvedéseinkre is – Jézus adott feleletet. Nem tanítást, hanem úgy válaszolt, hogy Jób mellé szegődött. Hogy Ő vált kivágott fává, kiszikkadt patakká. Ő dőlt a porba reménytelenül. Magára vette Isten ítéletét, talán úgy is mondhatjuk: Isten haragját; nem lépte át az emberi lét korlátait. Odaállt a mindenkori Jóbok mellé.
S ha Pál apostol azt mondhatja, hogy ne szomorkodjunk, mint akiknek nincsen reménységük, csak azért, mert Jézus odaállt mellénk. Mert mindazt, ami a miénk, szenvedést és halált, magára vette. Ott járt, ahol mi jártunk, azt látta, amit mi láttunk.
S ahogyan Isten előhozta a halottak birodalmából, vele együtt és általa minket is előhoz majd. Mert Jézus odaadta nekünk, ami az Övé: életét és igazságát.
Hogy Jézus mellénk állt, az nem tantételünk. Nem megtanult kátémondatunk. Hanem életünk tapasztalata. Nem is lehet megtanulni ezt, hiszen a szellemi tudást felülírja a szenvedés – ahogy Jób is vallja: „Teste csak saját fájdalmát érzi, lelke csak magát gyászolja”. Mégis ebben a hitben, Jézus Krisztus keresztjében találunk menedéket, ez az a hely, ahol elrejt bennünket az Örökkévaló „haragja elmúltáig”, amikor „kívánkozik keze alkotása után”.
Ezért hangzik a küldés az istentisztelet végén: Menjetek el, és hirdessétek az Úr halálát és feltámadását. Mert reménységet minden szenvedésben ez a hit, Krisztus ismerete ad.
A béketeremtés, a békében való cselekvés valahol itt kezdődik: amikor a megfeszített Jézusra mutatunk. Arra a Jézusra, aki szenvedéseinkben mégis reménységet adott. Ámen.